L’última ullada

Demà he d'entregar el treball de català. Sí, aquell que m’ha tingut tancada dins la meva habitació com una condemnada. Una eternitat de tres setmanes de recerca d'informació, un munt d'apunts, esborranys, correccions i revisions infinites. Ara, que ja està acabat, ho miro com si fos el tresor més valuós de la meva vida. D'aquest treball depèn la meva nota final de tot el curs, o sigui, el meu futur acadèmic i professional, és a dir, el destí de tota la humanitat. En fi, suor, litres de cafeïna i tones de xocolata han de donar un resultat èpic, com a mínim. Tan èpic com el so de les campanades del rellotge antic del saló de la meva casa. Les campanades anuncien la mitjanit i l’èxit imminent del meu treball. Tanco els ulls, aixeco les mans com un director d’orquestra i amb la cullera amb xocolata eixuta acompanyo les campanades. A l’última, em quedo immòbil amb les mans enlaire. Visualitzo els aplaudiments dels companys de la classe, el professor saltant amb el cartell amb un 10 amb purpurina i els meus pares plorant d’alegria o d’una altra cosa, perquè la seva filla tornarà al món dels vius, o almenys a la taula a l’hora de sopar. Fi de la festa. Silenci. Ara només se sent el tic-tac del rellotge i el brunzit de la nevera.

Abans de posar els folis a la motxilla, els dono l’última ullada... Déu meu, no m’ho puc creure! El cor se m’atura per un instant, com un cotxe de Fórmula 1 al pit stop, i surt disparat fins a encallar-se a la gola. El pols em ressona a les orelles, marcant el rècord de la volta ràpida. Em tremolen les mans i les cames. Tanco els ulls, respiro profundament... Què sigui només un malson! Obro els ulls. És un caos total!

Les lletres estan corrent com unes formigues en recerca del menjar. Acluco els ulls per enfocar la vista, pensant que és cosa del cansament i que em passarà sol. Però no, el que observo supera la ficció i el deliri més que guanyat per falta de son. Em surt un gemec de pànic. Em fallen les cames i em deixo caure a terra com un sac de patates. Soc testimoni de la meva deriva mental o d’una batalla despietada al peu de la lletra.

Les *b* brodades amb la cal·ligrafia impecable s'inflen de la panxa, es converteixen en bèsties de l'inframon i persegueixen les *v.* Les devoren sense pietat. Se sent un xip-xap fastigós de tinta. Ara tot el vell vol ser bell, i tot el que podem veure hem de beure? No, no, no! Això és de bojos! Se'm regira l'estómac.

Just al costat, observo una altra transformació esgarrifosa. Les *g* es converteixen en serps infernals amb llengües bífides, s'enrosquen a les *j* i les ofeguen entre anelles. Els punts de les *j* volen pels aires. Les pobres ànimes em miren i imploren auxili, però estic paralitzada. Soc l'única testimoni d'aquesta massacre, i ningú no em creurà mai.

De cop, en un racó de la pàgina observo com les *h* es desdoblen, en silenci, és clar. Desenes d'aquestes, transformades en fantasmes translúcides, es planten davant de cada vocal. No en deixen passar ni una. Em poso a resar un parenostre, que només em recordo del principi i el final me l'invento. Prometo que aniré a missa, si surto d'aquesta.

—Som-hi! —criden les *y* amb les banyes del Boc de Biterna, aixequen les *i* i les fan volar com agulles per tota la pàgina.

Les *ç*, que reclamen més protagonisme, tenen ganxo i no pensen cedir. Amb la seva cua de dimoni parteixen en dos les *ss* i les llancen a la fossa. Sento un nus a la gola i les llàgrimes a punt. Les *ss* són enterrades vives.

Dos ossos creuats i una calavera al damunt, les *x*, dicten la sentència de mort del Tribunal d'Ortografia i anuncien la meva fi.

I com no, al seu costat, les *t* de tortura, terror, tenebres, tomba, es claven a terra com creus d'un cementiri abandonat... DEP.

Per si no fos suficient, els accents no volen ser ni oberts, ni tancats, es proclamen verticals i horitzontals. Això em supera!

Les comes desfilen com zombis geperuts a ritme de vals fúnebre i s'ajunten amb els tres punts...

Just a dalt, la dièresi, com dos ulls de brasa del dimoni, em cremen la retina.

Els apòstrofs, farts d'estar a dalt, baixen com una pluja d'aranyes, amb potes peludes que s'arrosseguen entre les lletres. Quin fàstic!

I, per si faltava alguna cosa, les últimes minúscules de les frases es transformen en majúscules, exclamant: "Els últims seran els primers!" Quina gràcia, ni una!

De cop, apareixen del no-res les *q* i les *u*, sempre juntes, com Chucky i Tiffany que estan a matadegolla, però no poden desfer-se l'un de l'altra. Fins que la mort els separi, i ni així.

Una cridòria infernal em perfora els timpans, em fa tapar les orelles. Els folis cauen a terra. Una bandada de les *w,* a l'estil d'*Els Ocells* d'Hitchcock envolten el que queda del meu nom a dalt de la pàgina. Em quedo blanca com la cera, no puc respirar. Com voltors que han olorat carronya, les *w* estripen el meu bon nom i, ja que hi som, la meva identitat.

Després de presenciar aquesta carnisseria, s'instal·la el silenci. Per un instant fugaç penso que ja ha acabat tot i que no queden més bèsties en aquest món. Però la il·lusió em dura un sospir. El Joker, amb el somriure ondulat i el rictus macabre que em gela la sang, em perfora amb la mirada des del centre de la pàgina. Em quedo hipnotitzada i com en càmera lenta recullo els folis de terra. Per què dimonis em sona tant la seva cara? On l'he vist abans? Només faltava aquesta! Què hi fa, aquí, la *ñ*? Un esclat de riure satànic sentencia que ha vingut per quedar-se per sempre en el català. És de bojos...

Com si no n'hi hagués prou, l'acompanyen les *l·l*, les destrals bessones, disposades a trinxar qualsevol ànima innocent que es creui en el seu camí. Aquí mor fins i tot l'apuntador.

Una campanada del rellotge ressona com un tret, el cor se'm para en sec. Estic aterrida. De cop, reacciono, no sé d'on m'ha vingut l'esperança de poder arreglar aquest desastre. Em llanço cap a l'ordinador. Bateria baixa. Corre, corre! Les mans em tremolen. Teclejo ràpidament *Softcatalà corrector.* Enter. *Error 404. Pàgina no trobada*. Sense perdre ni un segon, escric *Corrector.cat*. Enter. *Enllaç no disponible temporalment.* Un últim intent, a la desesperada. *Gencat diccionari.* Enter. *Accés no autoritzat.* Em surt un crit ofegat d'angoixa.

Em desplomo sobre l'escriptori i ploro descontroladament a llàgrima viva. No puc entregar aquest desastre! Encegada per les llàgrimes, m'imagino els companys de la classe se'n foten a cop de riure i

celebren el meu fracàs. El professor, saltant amb el cartell de *Suspesa*, i sense purpurina, és clar. I els meus pares, amb la mirada gèlida que em fulmina. Fi de la festa.

Millor no anar a l'escola. Un mal de panxa? No, massa ordinari. El meu gos s'ha menjat els fulls? M'han segrestat els extraterrestres? Com explico que un esperit demoníac ha pres el control de les lletres i ha engegat a fer punyetes el meu treball? Es busca exorcista amb experiència, abstenir-se aficionats. O millor, directament, un psiquiatre. Qui em creurà?

Que Déu m'agafi confessada! O el que sigui... Estic perduda... I el meu treball de català també. Només em faltaria que els números de la llibreta d'àlgebra puguin endimoniar-se en cadena. He de foragitar les bèsties i que les lletres tornin al seu lloc, abans que em desperti...

Sento que caic a un pou sense fons i em desperto d'un salt, suant fred. Mare de Déu Senyor! Només era un somni. Respiro alleujada i em faig tres creus, que mai se sap. Miro de reüll a l'escriptori. Sí, allà està, el meu treball, sa, estalvi i lliure de possessions malèfiques. Quin alleujament! M'ha tornat l'ànima al cos.

Em preparo per sortir de casa. Just quan entro a la cuina, la mare se'm queda mirant.

—Què et passa? Et trobes bé? Fas molt mala cara... Has dormit bé? Et fa mal el cap? Tens febre? Et preparo un cafè? Has agafat la jaqueta? A quina hora tornes a casa? Què vols per sopar?

La mare, com de costum, dispara les preguntes com una metralleta, sense que jo pugui respondre'n ni una. El mode d'interrogatori de cada matí activat. Tampoc m'atreviria a explicar-li l'infern que he somniat. Com sempre, diria que tot és per culpa del punyeter mòbil. Faig la cara de paret.

El pare, en canvi, intenta treure importància a tot amb una de les seves bromes dolentes.

—Sembla que hagis vist un fantasma!

Torno a l'habitació per recollir la motxilla. Mentre aguanto la respiració, agafo els folis de l'escriptori. Ho faig ràpid, sense mirar-los directament, els fico dins la motxilla, tanco la cremallera d'una estirada i me la penjo a l'esquena. Avui pesa com un dimoni... ¿Com un dimoni? Em quedo de pedra.

El silenci de l'habitació és pesat, no és una simple absència de soroll, sembla l'alè de la bèstia que agafa l'aire. Des de dins la motxilla ressona un cruixit de papers...

Se m'escapa una rialla malèfica, mentre entenc que el malson no s'ha acabat... just acaba de començar.